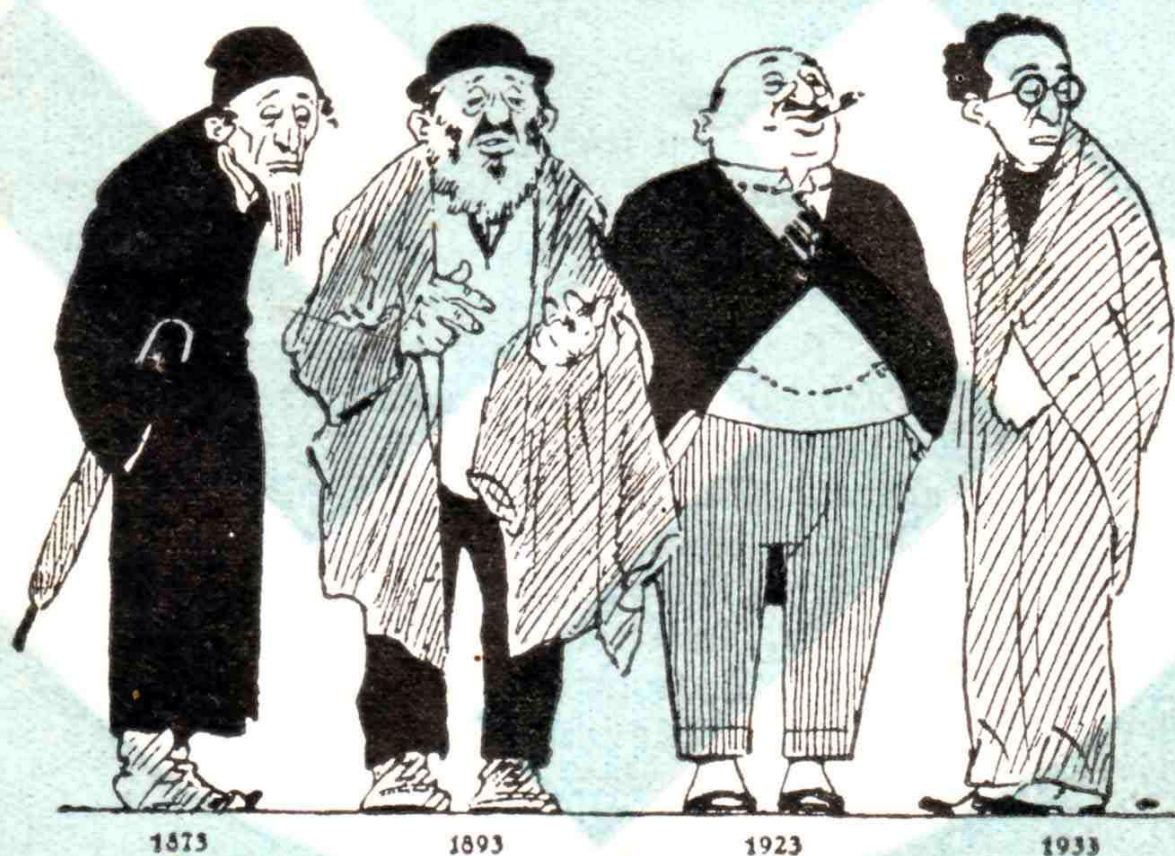

moderna socijalna knjižnica
svezak 3.

dr a. matijević

zašto u njemačkoj progone židove

povijest njemačkih židova u slici
(frac. tjednik „je suis partout“)

zagreb 1934. / pojedini svezak stoji din 3

NAKLADA MOSK /UREDNIŠTVO I UPRAVA:
ZAGREB, TRENKOVA I/II

TISKARA NARODNE PROSVJETE, ZAGREB

REPRINT

Židovsko pitanje

Osim pitanja razoružanja, ratnih i općih dugova, nezaposlenosti, carinskih ograda i ostalih teških pitanja suvremenim državicima poslije rata, a osobito ove godine puno brige zadaje i židovsko pitanje. Vlada njemačkog Trećeg Reicha, kad je početkom g. 1933. preuzela vlast odmah je započela riješavati to pitanje, kao jedno od najvažnijih. Kako je to učinila ? Započela je energičnim odstranjenjem ili bar smanjenjem utjecaja i broja Židova od javnih služba.

Na ovaj način mnogi viši činovnici, advokati, profesori, liječnici, inženjeri, Židovi, izgubili su svoj položaj i morali su tražiti sreću u drugim zemljama.

Velika većina njemačkog naroda veselo je pozdravila mjere svoje vlade. U Austriji i Mađarskoj ovaj Hitlerov potez pobudio je toliko udivljenje, da je postao idol velikog broja obrazovanih neuposlenih ljudi. Ako je austrijskom ministru dru D o l l f u s s u (čitaj : Dolfus) toliko teška borba protiv Hitlerove stranke, to je u prvom redu radi toga, što dr Dollfuss ne može protiv Židova poduzeti iste mjere, koje je poduzeo Hitler. To je ono, što inače sposobnog dra Dollfussa u očima naroda čini malenim nasuprot Hitleru, koji je prema Židovima pokazao neobičnu srčanost.

No, kolikogod široke njemačke narodne mase odobravaju vladi Trećeg Reicha, svjetska štampa, koja je u pandžama židovskog kapitala podigla je kuku i motiku protiv Hitlera i njegove vlade. Redaju se mitingi, demonstracije, rezolucije, memorandumu u svim najvećim svjetskim centrima, kao što je London, Vashington, Paris, Prag itd. Njemačkoj se radi toga prijetilo sa trgovačkim bojkotom, koji bi državu pogodio upravo u srce. Mnogi su očekivali, da će to pitanje skrhati vrat Hitleru, tolika je bila galama u svijetu radi njegovih mjera!

Međutim, makar je u početku izgledalo, da će Hitler morati uzmaknuti, on se pokazao dosljedan, i nije popustio.

Tko zna što novac znači i kolik je njegov upliv na vlade pojedinih država, tko zna kako velik je židovski kapital koji znade oborti i najčvršće vlade, slomiti najjače stranke, kome je bila poznata povezanost i solidarnost svih Židova na čitavom svijetu, tome su Hitlerovi koraci u pogledu Židova bili presmioni. To nije značilo upuštati se u borbu sa njemačkim prvim kapitalistima, nego sa čitavim kapitalom svijeta, koji uglavnom diktira politici, industriji, trgovini skoro svih država.

A ipak je Hitler ostao pri svomu.

Zašto ?

Tko je zavirio u život njemačkog naroda, tko je jednom u ruci imao državnu statistiku, i nad njom malo razmišljao, tome ne će biti teško odgovoriti na onaj „Zašto” ? To su pojave, koje ne nalazimo samo u Njemačkoj, nego koje zabrinjuju rodoljube i po drugim državama, pa je zato potrebno da svatko znade istinu o Židovima u Njemačkoj, kao nešto i o ulozi svjetskog židovstva.

Zato, eto, i obrađujemo ovo važno pitanje.

Moramo odmah u početku naglasi i, da nam nije ni na kraj pameti pisati kakvu obranu Hitlerove politike. Daleko smo od toga. Naši pogledi na Hitlerovo gledanje na svijet, narod i državu, to je posebno poglavlje. Želimo samo iznijeti neke realne podatke o pojavi Židova u Njemačkoj, a samo letimično i po ostalom svijetu.

Položaj Židova u Evropi

Ne samo u srednjem vijeku nego i u novom vijeku sve do francuske revolucije Židovi nijesu u evropskim državama bili ravnopravni sa ostalim građanima. Njima je bio najstrože zabranjen ulaz u državne službe i pristup k višim krugovima. Mogli su se baviti trgovinom, novčarstvom, bankarstvom, ali su se morali razlikovati od drugih građana i u nošnji i u načinu života. U istočnoj Poljskoj bavili su se, kao što se bave i danas, poljoprivredom. Tako su se u Poljskoj i Rumunjskoj znatno razmnožili i dosegli do širokih narodnih slojeva, živeći većinom u bijednom stanju. U Španjolskoj bili su stekli toliko moći, da su drмали samom državom. Zato su bili protjerani i raspršili se po čitavoj srednjoj i zapadnoj Evropi, Otud su stigle mnoge i danas vrlo bogate židovske porodice u našu zemlju. Pokret za opću ravnopravnost i jednakost građana, koji se je razvio u 18. vijeku i dosegao svoj vrhunac u francuskoj revoluciji donio je i Židovima ravnopravnost. Istina, ne odmah, ali u 19. vijeku su postigli u svim državama slobodu vjeroispovijesti, slobodan pristup u sve javne službe, aktivno i pasivno pravo glasa i u državnoj i općinskoj upravi.

S ovim je nastalo previranje Židova i traganje ta što većim i boljim položajima u društvu. Najplodnije tlo za svoj razvitak našli su ondje, gdje se je razvitkom industrije proširilo polje posrednicima bilo to preprodajom na veliko i malo, bilo direktnim posredovanjem za sklapanje industrijskih i trgovačkih poslova. Židovi su se cdlično snašli i u klasnoj borbi, koja se je razvila u XIX. vijeku Između radnika i poslodavaca — kapitalista. Oni su u prvi čas zauzeli vodstvo ne kapitalističko, kako bi čovjek očekivao, (najveći dio kapitala bio je u njihovim rukama i pod njihovim vodstvom,) nego radnika. Učitelji, vođe arijskog siromašnog radništva postadoše bogati Židovi-kapitalisti Tako su Židovi dobili odlično mjesto u čitavoj Njemačkoj, Austriji, Engleskoj, Americi. U Češkoj, Italiji i Francuskoj, gdje se je razvijala također velika industrija, Židovi se nijesu mogli da se udome i dokopaju jačeg položaja. Radi čega ?

Stručnjaci navode živu narodnu svijest. I zaista, gdje narod cijeni mnogo svoje porijetlo, svoje običaje, svoj jezik, svoj osebujni život, tu Židovi nisu mogli da prodru, jer nisu imali onoga, što narod cijeni i traži. Druga je zapreka židovskom jačanju zadrugarstvo. Gdje se razvija zadrugarstvo odatle Židov seli i ne vraća se više dok je zadrugarstva, jer ovo obavlja židovski posao — posredništvo. To nam je klasičan primjer Slovenija, gdje je koji bogatiji Židov prava rijetkost.

Židovsko naseljivanje u Prusku

Židovi su u sadašnjoj najvećoj njemačkoj pokrajini, a do rata u kraljevini Pruskoj, dobili građansku ravnopravnost godine 1812., ali i tada ipak uz neke ograde. Tako n. pr. nijesu još mogli biti učitelji i nadzornici u nikakvim školama, nisu imali pravo sjediti u općinskoj upravi. I ove zadnje ograde dignute su kraljevskim dekretom 1869. godine. Sad su Židovi mogli ući u sva nadleštva i steći položaje kao i svi ostali građani.

Poslije Napoleonskih ratova pruska vlada učinila je 1896. popis cjelokupnog svog pučanstva. Tada je čitava Pruska brojila 10,349.031 dušu, od ovih bilo je 123.938 Židova. Dakle na sto žitelja bilo je Židova 1.2. Popisi pučanstva kasnijih godina daju nam slijedeću sliku židovskog porasta:

<i>Popis pučan- Na stotinu žite- stva u godini: lja dolazi židova:</i>		<i>Popis pučan- Na stotinu žite- stva u godini: lja dolazi židova:</i>	
1816.	1.2	1861.	2
1819.	1.32	1864.	1.98
1822.	1.4	1867.	1.98
1825.	1.3	1875.	1.72
1828.	1.5	1885.	1.68
1831.	1.6	1895.	1.4
1834.	1.7	1900.	1.1
1843.	1.75	1910.	0.8
1849.	1.8	1910.	0.8
1855.	1.9	1925.	0.9
1858.	1.98		

Po ovoj tabeli vidimo da židovstvo raste sve do g. 1867. a 1875. počimlje postotak Židova padati. Međutim i ovo opadanje židovstva nije stvarno, nego tek prividno. Novine pri popisu pučanstva u Židove ubrojile su i one, koji su onda priznavali, da su Židovi. No, da bi došlo do što jačih veza u društvu, što većih položaja u državi mnogi Židovi prelazili su prividno u kršćanske crkve, i istupali iz židovske zajednice. Osim toga, Židovi su tada započeli u masama izbjegavati veći broj djece. S ovih razloga je njihov postotak padao, dok su oni faktično zadržali i pojačavali svoje položaje. Treba samo imati na umu, da je od g. 1922—1933. u Prusiji 5.611 Židova istupilo iz njihove židovske zajednice. Kad zatim uzmemo i prijašnje godine, onda nam gornja tvrdnja postaje sasvim jasna.

Usprkos svih pogrešaka u statistici ipak od 1910. do 1925. vidimo porast Židova, što je tim napadnije, što je Prusija izgubila ratom područja, gdje je židovski postotak bio vrlo velik.

Pogibelj

Promatrajući ove statističke podatke, možda će kome sinuti misao:

- Što mogu 2 Židova protiv stotinu drugih, ili 20 njih protiv 1000 kršćana ?
- Zar su Nijemci takvi kukavice ?

Istina je, da obično 20 ljudi prema 1000 ne može ništa, ali samo tada, kad su i ovih 20 kao i onih 1000 ljudi jednakih duševnih ili tjelesnih sposobnosti. No, ako to nije tako, onda ova pitanja nemaju smisla. Predstavimo si jednu općinu od 1000 ljudi. Od ovih je 980 Nijemaca, a 20 Židova. U općini, od općinskih namještenika samo je općinski pandur Nijemac, a drugi upravnici i činovnici općine sve sami Židovi. Od četiri učitelja tek je jedan Nijemac, trgovci su sve sami Židovi. Ostali narod, da je, kao što obično biva, prosti seljak, radnik, koji ovisi o općinskoj upravi i o trgovcu u koga mora tražiti kredit ma bilo uz koje uslove. A predstavimo si i dalje, da oni u trgovini i oni na općini nemaju ni smilovanja, ni pravde, nego da bezobzirno tjeraju samo svoju korist, kakav bi, — pitamo mi, — u tom slučaju bio položaj tih 980 Nijemaca, i da li bi oni mogli mirno spavati i podnositi takve prilike u općini ?

— No, zar nam treba odgovor.

Samo može netko kazati, da ovakvog slučaja nema na svijetu.

— Ali ne žuri sad ćeš vidjeti, da li ima ili nema!

Čim se Židovi bave?

U Pruskoj je godine 1910. bilo 366.876 Židova, a 1925. bilo ih je 37.093 više, dakle ukupno 403.969. Od ovih 76.000 njih uopće nisu bili pruski državljani, što znači, da je svaki peti Židov u Prusiji bio ne samo strane narodnosti kao i ostali Židovi, nego čak i strani podanik. Na 1000 Židova živjelo ih je 728 u velegradovima, a 272 u manjim varošima i selima, dok od 1000 Nijemaca žive u gradu 292, a 708 na selu. Ovaj razmjer je u drugim zemljama još izrazitiji, kao na pr. u Francuskoj, Engleskoj. Pa i kod nas na 1000 Židova ne živi u selu niti 28, a od svih vrlo mali broj bavi se poljoprivredom.

Iz ovog već dade se zaključiti, čim se bave Židovi, no radi točnosti navađamo tabelu iz pruske statistike iz god. 1925. o stanovništvu sposobnom za privredu (ispuštena su djeca, starci i bolesnici); (Vidi tabelu na strani 6).

Ova tabela nam jasno pokazuje, da se Židovi otimlju u prvom redu za trgovinom, saobraćajem i industrijom, dok za poljoprivredu i ratarska zvanja, sa kojima je skopčan naporni ručni rad malo mare.

Struka ili način privrede	Ovom strukom u Pruskoj se bavi	Postotak od svih za privredu sposobnih	Od toga su Židovi			Postotak od ukupnog broja Židova
			to podanici njemački	strani	ukupno	
Poljodjeljstvo, vrtlarstvo, stocarstvo, šumarstvo, ribarstvo	5,593.144	29.47	2.984	340	3.324	1.74
Obrt, zanati, građevinstvo rudarstvo	7,771.799	40.94	38.015	11.303	49.318	25.85
Trgovina i saobraćaj, ban- karstvo i turizam	3,248.145	17.11	92.012	20.176	112.188	58.80
Javna i državna uprava, činovnici pravnici, činovnici u vojsci, mornarici, crkvi odvjetnici, viša slob. zvanja	928.048	4.85	9.503	1.821	11.324	5.94
Zdravstvo, zdravstveni obrt, dobrotornost	356.416	1.88	7.570	727	8.298	4.35
Kućna posluža, podvornici radnici bez kvalifikacije	1,091.435	5.75	5.191	1.147	6.338	3.32
Ukupno	18.981.985	100	155.275	35.275	190.889	100

Židovi ih upravo izbjegavaju. Od 190.789 Židova, koje nalazimo u svim zvanjima više nego polovina, t. j. 112.188 bavi se trgovinom. To znači, da ih se bavi trgovinom skoro 59%, dok se od ostalog pučanstva trgovinom bavi tek 17%. Nije stoga čudo, što je berlinska burza prešla potpuno u židovske ruke. Glavna uprava berlinske burze jest Isključivo u židovskim rukama, a od 147 članova nadzornog odbora jest 116 Židova. Berlinska trgovačka skladišta imala su 1931. god. židovske robe u vrijednosti od ništa manje, nego 2.5 milijarde njem. maraka, dok ostali depoziti nisu vrijedili niti trećinu toga.

Židovski bankarski rad doveo je do toga, da su velika njemačka poduzeća dospjela potpuno pod vlast židovsku. U godini 1928. 15 Židova držalo je 718 nadzornih mjesta i položaja. Dakle jedan Židov je imao glas u 50 nadzornih odbora.

U kulturnim poduzećima: kazalištu, kino, radiju, nastavi, odgoju, štampi Židovi sudjeluju 6 puta više, nego kršćani. Veliki filmski laboratoriji, najveća kazališta, najmoćnije Izdavačke knjižare bile su redom u židovskim rukama.

Ovaj razmjer stubokom se mijenja, čim pređemo na radnički stalež. U Prusiji bilo je god. 1925. 8.9 milijuna radnika, 46.9% od svih zvanja, ali Židova tu nalazimo tek 8.4%. Ipak, od 100 židovskih radnika 47.5% jest samostalnih, 33.8% namještenika, 9.2% radnika, 9.5% pomoćnika.

Statistike grada Berlina i Beča

U čitavoj Prusiji na 100 stanovnika dolazi tek 1 Židov. Od svih pak Židova u Prusiji živi u Berlinu 42.17%, a ovi su zauzeli položaje po ovoj shemi : Od 3400 odvjetnika, u Berlinu jest 1850 židovskog porijetla.

Od 1062 sudaca ima 239 Židova. Na čelu advokatske komore od 33 člana su 22 Židova, a na čelu glavne uprave od 4 člana svi su Židovi.

Od 263 liječnika namještenih kod dobrotvornih ustanova jesu 183 Židova. Na visokoj medicinskoj upravi od 20 činovnika jest 8 Židova. Na medicinskom fakultetu jest 50% profesora Židova. Od 44 liječnika upravnika su 20% Židovi, a od 41 liječnika predstojnika 22 su Židova. Od 65 školskih liječnika jest 28 Židova.

Židovi su u Berlinu liječništvo uzeli kao svoje osobito zvanje. I razumljivo, jer viši liječnički položaji do našaju sobom gotovo nevjerovatne prihode. Tu su Židovi bili osobito sretni u poslu, jer su se dočepali najutjecajnijih i najunosnijih položaja. U općinske i javne zdravstvene institucije Židovi su se namještali, jer su tu imali veliki i stalni dohodak, a pored toga mogli su zaslužiti i privatnom praksom. Tako je od svih liječnika u školama i bolnicama 68% Židova. Oni su uzeli u ruke i upravu bolnica i dobrotvornih društava, sa kojih položaja mogli su da beru plaću i namještaju svoje ljude po miloj volji.

Ovo sve, što smo naveli, prikazuje Židove na privrednim ustanovama, i čovjek bi očekivao, da će oni tu sad biti zadovoljni i zasićeni. No, to nije tako. Židovi su posebnu brigu uložili oko osvojenja škola, makar to nije tako unosan posao.

Što oni time hoće ?

Dvije stvari :

Prije svega oni sami hoće da steknu visoku izobrazbu, kako bi s njom došli do najviših položaja. Zatim, sa ne manjim marom hoće da u prosvjeti igraju prvu ulogu, eda bi nadvladali ostali svijet svojim duhom i kulturom. Podići se nad sve ostale i zadobiti vlast nad čitavim svijetom, to je duh Talmuda, to je želja i cilj Židovstva.

Statistika iz god. 1932. pokazuje ovo : u građanskim školama na sto učenika dolazi poprečno 10 Židova, a u gimnazijama je postotak Židova mnogo veći, pa dosiže od 17 do 26% svih učenika.

Na sveučilištu se postotak još više penje. 1932-33. na pravnom fakultetu bilo je 26.7% studenata Židova,

na medicinskom fakultetu 25.4%, a 11.1% na filozofskom fakultetu. Podjela učiteljskih stolica pokazuje slijedeću sliku :

na osnovnim školama jest 8% učitelja Židova, u srednjim školama 20% profesora Židova, na sveučilištu, medicinski fakultet ima 50% profesora Židova, a filozofski fakultet 25% profesora Židova.

I na ostalim poljima duševnog života Židovi su došli do vladajućeg položaja. Od 234 upravnika kazališta u Pruskoj jest 118 Židova, a u Berlinu od 29 upravnika kazališta 23 su Židovi. Od 112 upravnika i nadzornika u filmskim poduzećima 89% su Židovi.

Beč nam daje slijedeću sliku : Židova ima: Na upravi Burze: 98%,

na upravi bolnica 1 dobrotvornih ustanova: 82%,

liječnika: 75%,

liječnika profesora: 67%,

profesora na medicinskom fakultetu: 33%,

upravnika kazališta: 82%,

profesora na srednjim školama: 26%,

učenika u srednjim školama: 25%,

đaka na sveučilištu: 32%.

Kad se sjetimo, da Židovi pred kojih 30—40 godina nisu od svojih sadašnjih položaja imali niti 2%, onda im moramo čestitati na orijaškom uspjehu.

Osvajanje svijeta

Rabin Fischl otvoreno je napisao u „Leipziger Israelitisches Familienblatt” ove riječi: „Unser Kampf geht um unsere Allmacht, die uns vor zweitausend Jahren genommen ist”. Mi se borimo za svemoć, koja nam je pred 2000 godina oduzeta. Ovo je zapravo prvi i krajni cilj svih židovskih težnji i nastojanja. U Starom zavjetu ističu se Izraelci kao Bogom odabrani narod, njihov vođ i kralj jest svemogući Bog, koji će tom narodu dati Otkupitelja, a ovaj će onda osvojiti čitavi svijet. Židovi su ovu starozavjetnu ideju uzeli u sasvim materijalnom zemaljskom smislu i sanjali su o židovskom kraljevstvu, kome će biti podloženi svi narodi.

I kad je Krist bio razapet, i Jeruzalem razoren i jeruzolimski hram, židovska narodna svetinja porušena, i narod raspršen, ipak misao i težnja na svemoć i premoć nad svim ostalim narodima nije ostavila Židove. Obnoviti Jeruzalem, uspostaviti židovsko kraljevstvo i zavladati svijetom, to je i danas zavjetna misao svih, koji upiru oči na Slon, svetu goru Starog Zavjeta.

U brzu uspostavu židovskog kraljevstva u prijašnjoj njegovoj formi Židovi se ne nadaju, ali vjeruju u osvojenje svijeta pomoću osvojenja javnog mišljenja i osvojenjem svjetskog kapitala. Da do ovog cilja dođu, bio je prvi uvjet osvojenje štampe, a u prvom redu novina. U prvom pogledu postigli su Židovi u čitavoj Evropi i Americi upravo nevjerovatan uspjeh. Ako danas bilo koja novina ili časopis napiše nešto, što Židovima ne miriše, ako je to potpuno samostalno i neovisno poduzeće, mora biti spremno na najteže žrtve. Židovi će mu uskratiti sve, što je pod njihovim uplivom. Dugove će platiti odmah do posljednje pare, banke će mu uskratiti svaki kredit, izvori oglasa, koji toliko pomažu materijalno novine, potpuno će presušiti. (Čisto katoličke novine - Židovima nepoćudne, ne mogu nikad da dobiju oglasa). Novina ili knjižara, koja je ma i malo ovisna o židovskom kapitalu, pa se zaboravila i ogriješila o židovsku osjetljivost, svoju pogrešku plaća svojom potpunom propašću, radi koje neće nijednog Židova srce zaboliti, ma bila ta propast i katastrofa po veći broj egzistencija. Kad je netko jednom samo osjetio žalac židovske ruke, ne će se već nijednom usuditi da ma što rekne i protuslovi. Na ovaj način židovstvo drži novinstvo i štampu u svojim rukama.

No Židovi nisu samo s time zadovoljni, da druge učine neškodljivima po svoje ciljeve. Oni traže mnogo više. Oni hoće štampu, koja će biti isključivo njihova, i samo štititi i širiti njihove interese. Najjača kuća štampe u čitavoj Njemačkoj jest izdavačka knjižara Ullstein, koja izdaje u Berlinu 6 dnevnika, koje čita dnevno oko 4 milijuna čitalaca. U uredništvu ovih dnevnika sjede sve sami Židovi. Dakako, da su se od Nove Godine, kad je u Njemačkoj stupio na snagu novi zakon o novinama prilike izmijenile. Ullstein ima svoje podružnice u svim većim gradovima čitavog svijeta. Ullsteinovo novinstvo je još prije 1900. propagiralo socijalističke i komunističke zablude. Koliko je Ullsteinovu novinstvu do istine i morala najbolje nam svjedoče riječi bivšeg Ullsteinova urednika Georga Bernharda (koji sada usrećuje svojim člancima zagrebačke „Novosti“): — „Tko uopće pita da li javno mnijenje ima pravo ili ne ? Ono je tu, i ono djeluje i provodi svoju misao u djelo. Javno mnijenje pokreće samo jedan par Židova, koji su pomoću velikog novca u raznim zemljama pribavili raznu štampu, i kroz zvučnik štampe oni se čuju na daleko, te što oni hoće, to dobiju i to svijetu objavljuju.”

Proces je taj : koji ima novaca on kupi i štampu, sa štampom stvara javno mišljenje bez obzira, je li to opravdano ili nije, a javno mnijenje pribavlja mu ono, što on hoće na koncu da ima ili dobije. Ništa tu ne treba gledati na istinu i pravdu, na dušu i savjest, nego treba samo bez susprezanja ići za onim, što želiš !

Nego nije tu tek par niti, koje se provlače kroz svijet. Tu je jedna vrlo razvijena organizacija. Rame uz rame sa Ullsteinom ide štampa kuće Lachman-Mosse. Osnivač te kuće jest Židov Moses, koji se prekrstio u Mosse. Došao je u Berlin kao prosjak, a kao sakupljač oglasa za novine postao je milijunaš. Godine 1871. osnovao je list „Berliner Tagblatt” i ispovijedao je javno, da mu je cilj promicanje židovskih interesa. Mosse Izdavao je više dnevnika, koje čita oko 2,000.000 ljudi, a urednici su sve sami Židovi. Među ovim dnevnicima jednog te istog izdavača neki pripadaju tobože građanskim strankama, ali među redcima čitate samu komunističku i boljševičku propagandu. Drugi opet su izrazito socijalistički i komunistički pod upravom Židova cionista. Sva ova štampa radila je i govorila neomeđenom slobodom, propagirala je revoluciju, prevrat, psovala narod i njegovu prošlost, servirala najobičnije laži, i to je sve pod skupe novce kupovao i pokorno primao narod, velik i kulturni narod „mislilaca i vojnika”.

Poslije prevrata Židovi su toliko podigli glave, te su postigli da je šef Presbira u Ministarskom predsjedništvu postao jedan Židov, a isto tako referent za štampu u ministarstvu unutrašnjih poslova bio je opet jedan Židov. Sad nije smio samo narod da misli i govori što mu bude šaptao mali broj Židova, nego je to čak morala da čini i sama najviša državna uprava !

Ahasverova vesela pjesma putnika

Gledajte, bez roda sam,
nikakvim ne povezan vezom;
nit mi bol za domom
potresa u grudima srcem,
jer mi se za bol osušilo srce.

Tjerajte me sa vašeg praga,
al me opet tražiti morate;
nek se ori zavisti vaše vapaj,
jer ispijam izvore vaše,
i nek uzdišu za mnom nevjeste vaše
za mnom, pustinje izrodom.

Zijevajući suzujte želuce vaše
do pune probave ;
al ko lukav napasnik,
dražim vaše grijehe
da do visokog stepena dođu.

Igrat ću dakle igru
zrele moje objijesti,
čudnovatih, tajnovitih,
zadnjih, sakrivenih,
ciljeva moje azijske krvi.

Ovako pjeva cionistički pjesnik Paul Mayer g. 1913. On je u svojoj pjesmi otvoreno, bez srama i sustezanja rekao ono, za čim svaki Židov teži. To je njihov „Credo” — Vjerujem.

Čovjek, koji ima i malo plemenitih osjećaja, mora se čuditi, kojom se bezobzirnošću pljuje na sve, što je drugima ljudima sveto: domovinu, pravednost i milosrđe, čistoću i poniznost i ljubav spram bližnjega.

Taj junak proglašuje bezobzirnost, bezobraznost, nemilosrđe i kruti egoizam svojim idealima, koji će ga dovesti do njegovih zadnjih tajnovitih ciljeva. Zato će on upotrebiti sve ljudske slabosti, podražiti će i najviše nagone, bacit će u blato hiljade i hiljade ljudi, čitav narod, ako mu taj razorni rad donša novca, da se domogne i osuši tuđa vrela. Domovina, koja traži žrtve, ništa za njega ne vrijedi, on ne će da bude žrtva, nego žrtve traži.

Nije stoga čudo, da su ljudi ovakvog mentaliteta onako bez srama i sustezanja izrabljivali do skrajnosti ljudsku slabost kod tjelesnih nagona, pa dolaze kao propovjednici i širitelji nemorala. Tim laskaju onom što je u čovjeku najniže i dobivaju za s^obe mase, koja im nosi sav svoj novac.

Kad je u Njemačkoj stvoren zakon protiv pometnuća poroda, tada su Židovi stavili čitavu svoju štampu i sav svoj upliv u pogon, da obore ovaj zakon.

Prvaci ove smradne kampanje bili su : Wolf Kienle-Jankovitz, Hodann, Ruben-Wolf, Lewy-Lenz, Halle, Goldsmitt, Apfel, Hirschfeld — Židovi, koji su izdali masu govora i brošura, u kojima su branili zlodjelo ubijstva poroda.

Vrijedno je spomenuti tu i Dr M. Hirschfelda, koji je tobože osnovao spolnu znanost, i za nju osnovao svoj zavod, u kojem se nije drugo radilo, nego oko propagande besramne štampe, i sistematskog upropascivanja braka i obitelji. Nije se stoga čuditi, da je ovog rušitelja morala pozdravila boljševistička štampa, nego je sramotno to, što je i naša javnost dozvolila, da izvjesne novine usred Zagreba slave ovog čovjeka, koji ide za izravnim rušenjem onoga, što je najljepše, najplemenitije i najzdravije u čovjeku, a osobito u omladini!

Hirschfeldu je pomagao Dr F. Abraham, koji se bavio samo opisivanjem i poviješću moralno propalih i seksualno abnormalnih duša. Ovaj je izdao 18 djela, u kojima se ne bavi drugim, nego bludom. Drugi učenik Hirschfeldov jest R. Linsert, koji se bavio izdavanjem besramnih slika i opisivanjem muških spolnih nastranosti.

Ovom društvu pripada i Dr M. Hodann, koji se bavi otvoreno obranom onanije.

Kad su ove besramne knjige bile u Stuttgartu zaplijenjene, podigla se čitava vojska židovskih liječnika, da tu ljudsku sramotu brani !

Židovi su u svom besramnom poslu pokročili i dalje. Besramne slike, opisi, pripovijesti i romani, koji su im donosili milijune iz džepova sirotinjskog svijeta, nijesu mogli da zadovolje sve njihove težnje. Oni su se bacili svom snagom na školsku omladinu, da joj otmu ono, što je kod nje najljepše. Po svim većim centrima osnivali su tako zvane Kuće prijatelja omladine. U tim zavodima stanovali i spavali su zajedno dječaci sa djevojkama, a osnivači njihovi — sve sami Židovi — otvoreno su ispovijedali svoj cilj : da se mladež nauči živjeti nemoralno.

Klasični primjer pruža tako zvana „Škola Karla Marksa” u Berlinu. Školu je osnovao Židov Kurt Löwenstein. U toj školi riječ su vodili učenici, a učitelj je morao da se njima prilagodi. Učenje je bilo slobodno, jer nije bilo nikakvog određenog programa, ali za to je za koje-kakove razgovore o spolnom životu dana velika sloboda. Tu su se najčešće obrađivale teme: Za slobodnu ljubav, — Zaprečavanje poroda, — neodrživost braka, i slično.

Pače, išlo se tako daleko, da su profesori vodili čitave razrede u javne kuće i davali im da svoje doživljaje iz tih kuća obrade kao školske zadaće. Sadržaj tih zadaća bio je tako prost i besraman, da su neki roditelji, oduševljeni komunisti, protestirali protiv tolikog trovanja mladeži.

Spomenuti Löwenstein osnovao je ljetovalište za učenike, gdje je bilo god. 1929. 10.000 učenika i učenica, koji su potpuno zajednički i pomiješano živjeli. U tim šatorima glavna zabava dječaka i djevojčica bio je blud.

Uistinu odvratno ! O takvim zločincima nije vrijedno ni govoriti!

Dok su stvari stajale ovako, nije čudo, da je Židovstvo udaralo svom snagom na Crkvu. Ta ona je jedina, koja je postavljala onako čvrste ograde njihovom sramotnom poslu. Kurt Löwenstein ispovijeda u ime svih svojih pristaša i drugova:

— „Naša borba protiv katoličke Crkve i vjeronauka, nije tek teoretski boj, tek na znanstvenom polju, nego to je otvoren boj za novo društvo, koje se rađa.”

Gdjegod su uspjeli revolucijom doći do vlasti, najprije su se bacili na paljenje crkava, vjerskih škola, samostana i zavoda. Tu oni ne prežu ne samo pred novčanim izdacima, nego ni pred otvorenim krvološtvom.

— „Kad bi bilo moguće u jednom momentu zapaliti čitavu kršćansku kulturu, bilo bi vrijedno zato žrtvovati i život”, rekao je na socijaldemokratskoj skupštini u Beču jedan Židov. Tada bi zaista lako Židovi došli do zadnjeg, tajnovitog svoga cilja!

Igra zrele obijesti nije dovršena

Ima o njoj, da se još nažalost priča mnogo, bez kraja mnogo.

U sramotnoj židovskoj raboti i poslu, o kojoj smo malo prije govorili, nije moguće izbrojiti one mlade živote, koje je židovski nemoral bacio u grob bilo bolešću, bilo ubijstvom, bilo samoubijstvom, kao što se ne može ustanoviti ni koliko je tu obitelji porušeno i s njima djece stavljeno u najgoru bijedu, to su naime naravne posljedice razornog rada. Naša fantazija može ipak bar približno da dokuči sav ponor, sva stradanja i umiranja što je nosila sa sobom otvorena propaganda nemorala. No što naš um ni fantazija ne može dokučiti jest to : kako sav taj smradni posao, gori od svakog razbojničkog, ostaje nekažnjen, da možemo kazati i od javnosti uopće nežigosan. Životi su venuti i padali, a njihovi ubojice kočili se ponosi-

to u bogatim vilama, u raskošnim kavanama i kazalištima, banili se svojim luksuznim automobilima. Reći će netko : — Nije bilo pravog zakona, koji bi ih priječio u njihovom poslu. Zakon kažnjava uvrede, ubijstva, prevare, krađe, a nemoral, pak te ko dohvata.

Nego baš i tu „igra zrele obijesti” mogla je, da se nesmetano razvija. Krađe, prevare, jasno su određene u zakonu i teško žigosane, ali je „radu bez korijena” ipak uspijevalo, da im se smijo u lice i pljuje. Za vrijeme rata i poslije rata židovske prevare, pronevjerena itd. nagomulala su silna blaga u židovske ruke, ali sud, novinstvo, javno mnijenje, morali su da šute.

Dok je arijac, njemački građanin, morao ići na frontu i ginuti, Židovi se dokopaše najjačih pozicija u odborima za opskrbu vojske i zaradiše ogromni novac.

Od 14 članova u Društvu za ratni metalni materijal samo dvojica ne bijahu Židovi. Posljedica toga je bila, da su njemačke firme dobivale narudžbe tek posredovanjem Židova, plaćajući masne provizije, a uz ovo zbivali su se upravo nevjerojatni slučajevi korupcije. Na pr. lifrovanje od 2000 tona čokolade nije bilo dano jednoj tvornici čokolade, nego jednom tvorničaru bluza, koji o gornjem poslu nije imao pojma! Centralno udruženje zakupnika, skraćenica ZEG. ovako je poslovalo po jednom izvještaju :

— „Gospoda od ZEG. zato borave u Holandiji da prodadu njemačku robu, čiji izvoz drugi smrtnik ne bi mogao da isposluje, da jeftino plaćenu robu, skupo prodadu u holandskoj valuti i upravo golemo zarade. Što radi toga Njemačka gubi i strada u nestašici životnih namirnica, to se gospode ništa ne tiče. Glavno je za njih, da zarađuju i ne plaćaju sa ostalim Nijemcima ratne dugove”.

Poslije prevrata 1918. godine Židovi su se u Njemačkoj izvrsno snašli i prilagodili novim prilikama. Čim su socijaldemokrati došli na vladu, Židovi su kao njihovi prijatelji i saveznici došli do najjačih finansijskih položaja u državi i povukoše sobom u korupcionističke poslove mnoge socijaldemokratske zastupnike. Pomoću ovih zastupnika petero židovske braće Sklorz dobili su u svoje ruke državne liferacije, prevarili državu za milijunske sume, potkupljivali sve instancije i — premda su njihove prevare bile jasne ko dan, ali uz sva nastojanja nitko ih nije mogao pozvati na odgovornost. Tek nakon 7 godina truda i nastojanja uspijeva jednog od braće pozvati pred sud, ali državni odvjetnik tu svoju odvažnost plaća premještenjem na niže mjesto.

Ne manju senzaciju pobudio je u njemačkoj ruski Židov Parvus Helphand. U svjetskom ratu svojim bezobzirnim i golemim poslom došao je do milijarderskog novca. Po ratu potkupio je svu socijaldemokratsku štampu. U svojim raskošnim dvorovima priređivao je kraljevske zabave najviđenijim socijaldemokratskim ličnostima. U mnogim skandaloznim aferama korupcije bio je on uvijek barem u pozadini, ali nitko ga nikad nije mogao da spriječi u njegovom poslu.

Braća Barmat, poljski Židovi i ratni bogataši, došli su u Njemačku putem podmićivanja, i u prvi čas svog dolaska bili su već gospodari od 10 banaka. Državu su prevarili i oštetili za 38 milijuna maraka, uništili egzistenciju tolikim obiteljima, a na koncu tek jedan brat bio je osuđen na 11 mjeseci tamnice. Druga trojica Židova I. i A. Kutisher, i Holzman oštetili su državnu kasu za 14 milijuna maraka i ne bijahu kažnjeni.

God. 1932. izbio je novi proces braće Sklarek. Oštetili su državnu i općinsku kasu za 22 milijuna, potkupili skoro sve općinsko činovništvo na najsramočniji način, i ne bi bili kažnjeni, da nije njihov raskošni i nemoralni život izazvao pravu bunu u narodu, a polagano i čitave javnosti.

Zadnji krupniji slučaj, koji se je pred javnošću odigrao, bila je afera Židova braće Rotter. U Berlinu su dobili u ruke 7 kazališta. Glumcima i namještenicima isplaćivali su toliko, da ne poginu od gladi, a sami su plivali u luksusu mnogih svojih vila, i uživali u skupim svečanostima i zabavama što su ih priređivali.

Na jednom je čitavi koncert braće Rotter skrahirao, a oni ubrzo pokušali da se spasu prevarom, ali su bili prije izvršena čina uhvaćeni i optuženi radi milijunske prevare.

Ovo su tek veći i poznatiji procesi (dakako samo u Njemačkoj). Sličnih procesa ima svugdje po svijetu. Francuska se baš ovih dana bavi aferom Židova Staviskog, koji je francuske štetište prevario za 500,000.000 franaka. Manjih se još i danas nalazi veliki broj pred sudom, te ne bi bilo uopće moguće ni sve nabrojiti. No ovo daje ipak jednu makar i blijedu sliku onoga, što može da učini „zrela obijest u potrazi za čudnovatim, tajnim ciljevima azijske krvi.”

Izrael u borbi

Kad bi se nekom neupućenom reklo, da su Židovi prvi apostoli i proroci komunista, onda bi on začuđeno pitao:

— Zar je to moguće, kad je čitavom svijetu odveć dobro poznato, da se komunizam bori protiv kapitalizma, a najveći i najbrojniji kapitalisti su baš Židovi. Zar će se dakle Izrael boriti protiv sama sebe? Moramo priznati da ovo nije baš neumjestan upit, jer su obe stavke istinske i sebi prividno protuslove. Židovi su stupovi kapitalizma, a opet su vođe i učitelji komunizma zakletog neprijatelja kapitalizma. Ovu tajnu ipak nije teško rastumačiti.

Oni hoće vladati i to masama, zato im je komunizam pogodan, a još pogodniji s time, što se protivi kršćanskoj nauci i sve gradi na materijalističkoj bazi.

Svojim novcem, svojom štampom oni će lako steći kod komunizma prvo mjesto.

— No dobro. Ali! stoji i to, da oni ne će ići protiv svojih sunarodnjaka — kapitalista! Odgovaramo: Baš zato oni se i prihvaćaju komunizma, da se njihovim kapitalistima ništa zla ne dogoditi. Oni će ih lako postaviti kao vođe ili prebaciti preko granice, a mjesto njih platit će nežidovski kapital.

Komunizam se danas nazivlje i marksizmom, a to zato, jer je njegov tvorac Židov Karlo Marks. Razvitkom jake industrije početkom prošlog vijeka dobili smo novi stalež — radnički. Radnici su došli sa sela i ostali bez ikakve imovine. Svoj život su uzdržavali samo sa svojih 10 prstiju. Pošto se je pomnožio njihov broj, nastala je među njima velika konkurencija, a posljedica toga bilo je sniženje radničke plaće, tako, da su radnici pali u najveću bijedu. Razvitkom parlamentarizma radnici su se udružili u socijalističke stranke, koje su išle samo za tim, da poboljšaju položaj industrijskih radnika. Ove stranke u početku nisu imale nikakvog drugog programa. Daleko su bile od političkih nekih doktrina.

Polovicom prošlog vijeka nadošao je Karlo Marks, koji je dao socijalizmu program. Po njemu ne postoji već država, ni narodnost. Sa povikom: „Proleterci svih zemalja ujedinite se”, on je odvojio radnike od ostalih državljana i uputio ih cilju — revoluciji.

Kad je Marks umro, pobornici i nosioci njegovih ideja, bili su Židovi. U socijalističkim strankama skoro svih zemalja bili su Židovi vođe i učitelji, a krunu njihovu zadobila je oktobarska revolucija u Rusiji. Vođe i gospodari komunističke Rusije postadoše Židovi: Trockij, Zinovjev, Radek, Litvinov, koji opet od najviših do najnižih služba postaviše skoro svagdje samo svoje ljude — Židove.

Iz Rusije imali su boljševici da osvoje svu ostalu Evropu. Njemačka im je bila prva na udaru. Tu su židovska braća Hugo Haase, Karlo Liebknecht i književnica Ruža Luxemburg pripremali tlo i spremali da budu gospodari Njemačke, kad padne u ždrijelo boljševizmu.

Oni su još za rata otvoreno pripovijedali: Naš cilj je komunizam, mi imamo samo jednu borbu — svijet osvojiti. Zato su oni dobivali iz Rusije milijunske svote. Židov Oskar Kohn primio je u tu svrhu malenu svoticu od samo 10,000.000 zlatnih rubalja. Taj Oskar Kohn, koji je primio toliku svotu da poruši njemačku državu, nije se stidio biti sekretarom ministra pravde.

Koncem god. 1918. postao je emisarom boljševičke propagande u Njemačkoj Židov Karlo Radek. Njegova agilna ruka postigla je neočekivan uspjeh. Pomoću drugog Židova Eisnera, podigoše u München u 1919. revoluciju i stvoriliše sovjetsku republiku. Na čelu ove republike našli su se opet sve sami Židovi. Srećom je toj bandi redovna njemačka vojska brzo učinila kraj. I kad je malo zatim izbila u Mađarskoj boljševička revolucija, kao svagdje, tako i tu, vođe su bili sami Židovi. Krvava revolucija u Beču 1917. godine bila je vođena i poticana u prvom redu od samih Židova.

Kad se Evropa po tom stala, da se konsolidira, na putu k tome cilju stajao je i dalje komunizam, koji i danas predstavlja jednu od njegovih najvećih opasnosti.

U Njemačkoj su otvoreno širile komunizam tri novine, koje je izdavao Židov Munzenberg. Drugi Židov: Hans Kippenberger bio je organizator atentata i ubijstva, koja su se često zbivala u Njemačkoj. Ako su atentatori došli pred sud, tad su branitelji njihovi bili uvijek u prvim redovima Židovi.

Socijaldemokratska stranka u Njemačkoj i Austriji, Češkoj i Mađarskoj bila je ona stranka, koja je odnarođivala radništvo, ništila narodni i državni ugled, gušila svaki patriotski i vjerski osjećaj, a njezini vođe, učitelji i širitelji bili su Židovi. Oni isti Židovi, koji su bili prvi korumpcionisti, prvi i glavni širitelji nemorala. Oni Židovi, koji se nisu stidjeli, da truju duše i same uzdanice naroda — omladinu, kojoj ipak lebdi pred očima kao ideal: ljubav prema kreposti i narodu.

Oko za oko, zub za zub?

Pisac knjižice „Das neue Deutschland und das Judentum” veli: Od ničega ne proizlazi ništa. To je temeljno načelo u svjetskoj povijesti. Tko zna, kako su stvari stajale, taj će razumjeti kako je došlo do narodnog ogorčenja protiv židovske prevlasti, iz kojih je razloga njemačka vlada bila prisiljena da židovski upliv svede na pravu mjeru. Nije se učinilo drugo, nego mala korektura. Trgovina i promet Židovima je dozvoljena kao i prije. Židovske trgovine, banke, novine postoje i djeluju jednako kao i prije. Osim par rijetkih iznimaka, nijednom Židovu nije ni dlaka pala s glave, što je za jednu revoluciju vrlo značajna stvar. I same izvršne mjere vladine tek su male korekture. Činovnici Židovi, koji su bili njemački vojnici i živjeli u Njemačkoj do god. 1914. ostali su na svom mjestu. Još uvijek je njihov broj na 20.6%, a njemački tek 8%.

Dakle nije se postupalo prema židovskoj : oko za oko, zub za zub, nego prema osnovi kršćanskog morala”.

Da su navodi, koje iznosimo istiniti, svjedoče statistički podaci samog jednog židovskog pisca: Dr. Hinricha Silbergleita: Die Bevölkerungs und Berufsverhältnisse der Juden in Deutschen Reiche. I. Berlin.

Postoji li židovsko pitanje?

„Kraljevstvo, kome neće biti konca”, što je čitavi „Stari Zavjet” proricao i očekivao, a Židovi onako pogrešno shvatili, osnovano je smrću Kristovom na križu.

Onaj grozni poklik: „Raspni ga, raspni”; „na križ s njime” zapečatio je sudbinu židovskog naroda,

kao naroda od Boga privilegiranog. Već davno su Židovi počeli seliti iz Palestine, nošeni težnjom za zlatom. U vrijeme sv. Pavla nalazimo ih svagdje, gdje se može zaraditi. God. 70. ispunilo se do u tančine proročanstvo Kristovo: iz porušenog grada Jeruzalema i hrama u plamenu što nije Židova poklano, bilo je odvedeno u ropstvo i raspršeno na sve četiri strane. Židovska država od tog vremena prestade postojati, a Židovi do dana današnjega ne prestaju lutati po svijetu. Od tog dana počimlje židovsko pitanje u današnjoj formi. U misli, u želji, u radu neugasiva je židovska težnja i čežnja za Sionom i Jeruzalemom. Pače danas je ta misao dosegla visinu kao još nikada do sada.

Danas živi na čitavom svijetu 13 milijuna Židova. 9 milijuna živi u Evropi. Raspršeni po raznim zemljama, pomiješani su brojnim različitim narodima, živući u posve različitim ekonomskim, kulturnim i političkim prilikama, oni su jedno, jedne duše, jednog osjećaja. Isto tako, koliko god žive i među drugim narodnostima, oni se nikad s njima ne stapaju. Asimilacija Židova, kako iskustvo pokazuje, nemoguća je. Oni se mogu pokrstiti, govoriti drugim jezikom, ali u duši i osjećaju ostat će uvijek Židovi, i samo Židovi; ljudi i narod, koji ih opkoljuje biti će uvijek za njih samo tuđinci. Ovo je vrlo važna stvar, koju treba imati uvijek pred očima, jer ravnajući se po svom starom zakonu, oni mogu učiniti drugima, što kršćanski zakon nikada ne bi mogao odobriti. Oni se moraju ljubiti međusobno, a druge ne-židove smiju mrziti. Ako na račun drugih mogu steći novac, pravo, čast, to im je moguće bez obzira koliko drugome nanašaju štete.

Židovi su sve dok ne steknu blago vrlo umjereni i štedljivi, u poslu lukavi i pronicavi, znaju brzo pogledati gdje imaju koristi i gdje je nemaju. Židov, siromah danas će prodavati po ulicama remenje, a do nekoliko dana imat će dućan, da do godine uzmogne raspolagati sa milijunima. Njihov bezobzirni rad na sticanju blaga, koji je često vrlo prepreden, nemilosrdan, okrutan, a kraj toga i uspješan, jer znaju zamesti tragove svoga hoda, da ne upadnu pod udar i kazan zakona, kod njihovih susjeda pobuđuje ogorčenje, mržnju i gloženje. Židovi jauču kao progonjeni, a drugi se bune kao iskorišćivani i opljačkani. Nije samo srednji vijek, koji se bunio protiv Židova i progonio ih, nego i novi. Godine 1905-1906. bilo je u Rusiji 1000 Židova ubijeno, 2000 ranjenih, 214.000 lišenih djelomično ili sasvim svog imanja.

Mi, kršćani katolici, ne možemo nikad odobriti krvava i vanzakonska razračunavanja. No, činjenice su tu, i o njima treba računati.

Činjenica je, da su Židovi na čelu mnogih vlada u Evropi, da se njihova inteligencija zadovoljava samo sa najjačim i najuplivnijim službama. Činjenica je, da imanje nekolicine Židova iznaša više, nego li imanja čitavih država. Oni su gospodari skoro čitave svjetske štampe, prema tome i gospodari svijeta. Oni su u prvom redu izdavači i trgovci najogavnije štampe, koja u čitavoj Evropi truje moralni život naroda. Židovi su oni, koji promiču bezvjerje, podupiru anarhizam, vode i šire komunizam. Isto je tako činjenica, da su državne vlasti čisto nemoćne prema Židovima, jer tu oni sudjeluju lično, ili novcem, s pomoću štampe. Gospodari su javnog mnijenja prema komu su vlasti posve nemoćne, pa su u svom radu skoro neograničeno slobodni, stoga neustrašivi, bezobzirni.

S druge strane mnogoj nedaći su krivi sami arijci.

Kad netko krade, treba da bude i jedan drugi, koji će biti tako kratkovidan, da se dozvoli prevariti i okrađati. Arijci su pustili sami iz svojih ruku trgovinu i novčarstvo i pustili, da se u srednjem vijeku Židovi osile. Arijci su, a ne Židovi, koji su pretplatnici židovske štampe, oni su sami, koji šalju svoj novac u njihove kese. Oni čitaju, oni plaćaju židovsko novinstvo. Arijci su oni, koji biraju židovske zastupnike, slušaju njihove govore, pokoravaju im se kao svojim vođama. Da se Židove zaustavi u njihovom radu, treba imati svijesti. Svijestan pripadnik svoga naroda ne će ni čitati židovske štampe, ni slušati židovske govore, niti birati njihove zastupnike. Konačno naš kršćanski moral nas upućuje, da se ne damo nikad potkupiti, i brani nam da pred nepravdom šutimo. Svijestan čovjek čuvat će. se gulikoža, a potpomagat će svakoga poštenog.

To su one mjere, koje mogu i moraju i Nijemci poduzeti na svoju obranu. Onome, koji je stekao pravednim načinom novac, položaj, pravo, to mu se ne može oteti, jer je to njegova svojina. Samo ljudi, koji kršćanski ne osjećaju, mogu se hvatati mjera, kao što su otimanje, palež, ubijstva i slično. Sjetimo se, da su ljudi sa slabim ili krivim kršćanskim osjećajem otvorili i otvaraju vrata židovskoj prevlasti u Njemačkoj. Što su jedni skrivili sad drugi popravljaju.

